

[Ib Thyregod.]

undersøgelse, forelå nogen vurdering i den forstand, at man fra dommernes side udtalte sig om, hvorvidt der forelå overtrædelse af gældende bestemmelser el. lign. Jeg ved godt, at socialdemokratiets ordfører i sagen hævdede dette synspunkt, da sagen blev behandlet her i folketinget, men ser man nærmere på dommerudvalgets konklusioner, vil man se, at der ikke foreligger sådanne klare udtalelser fra dommernes side.

Hvad er da stillingen i denne sag? Vi har en undersøgelse fra en kommissionsdomstol, og selv om kommissoriet ikke omfatter spørgsmålet om, hvorvidt der skal rejses tjenestemandssag, og spørgsmål om, hvorvidt staten er forpligtet, så er situationen alligevel den, at højesteretsdommer Gjerulff i sine udtalelser i kommissionsdomstolens beretning har givet udtryk for vurderinger, nemlig vurderinger af, hvad der må anses for bevist i forhold til de vidneforklaringer, som foreligger. Hvis man studerer betænkningen, vil man se, at han på flere punkter udtaler sig om, hvorvidt den ene eller den anden forklaring må lægges til grund, hvad der skal lægges til grund med hensyn til de faktiske forhold i sagen. Med andre ord, sagen foreligger for så vidt ganske klart oplyst for folketinget ved den beretning fra kommissionsdomstolen, som foreligger.

Hvad er det så, socialdemokratiet ønsker og har givet udtryk for i forbindelse med det dagsordensforslag, som nu er stillet?

Så vidt jeg har forstået, ønsker man, at denne domstolsundersøgelse yderligere skal udbygges med en vurdering, eller eventuelt at en anden dommer skal foretage en sådan vurdering. Men er det virkelig en juridisk rigtig fremgangsmåde at anvende i et sådant forhold? Man må huske på, at der jo i en sådan sag også gør sig et hensyn gældende til den pågældende, hvad enten det er ministre eller embedsmænd, at man ud fra et demokratisk synspunkt må tillægge dem visse rettigheder, i det øjeblik man ønsker at formulere en tiltale mod de pågældende. Man må konkret sige, hvad det er, man ønsker at tiltalen skal omfatte. De faktiske omstændigheder foreligger, og skal sagen gå videre, så er det ikke den rigtige fremgangsmåde

at anvende, så er det for tjenestemænds vedkommende en tjenestemandssag f. eks.

Det fremgik klart af hr. K. Axel Nielsens udtalelse vedrørende dette spørgsmål i forbindelse med hans mange referater af avisartikler, at det ikke var hans opfattelse, at der skulle rejses nogen tjenestemandssag. Men en vurdering, f. eks. foretaget af en dommer eller af den samme højesteretsdommer, vil det ikke i virkeligheden reelt blive en tjenestemandssag? Og for så vidt angår en minister, er akkurat det samme tilfældet, om end det ikke vil være en tjenestemandssag. Det er ikke en juridisk rigtig fremgangsmåde, man har anvendt ved det dagsordensforslag, man her har stillet. Det er folketinget, der i første omgang skal træffe afgørelsen vedrørende spørgsmålet, og det er folketinget, der skal sige sin mening på grundlag af de oplysninger, som her foreligger.

Jeg har allerede sagt, at der i forbindelse med disse spørgsmål har været en række forskellige problemer. Jeg vil også godt nævne, at i forbindelse med spørgsmålet om statens forpligtelse eller eventuelle forpligtelse kommer vort nuværende bevillingssystem ind i billedet. Også i forbindelse med den såkaldte Vagn Jensen-sag diskuterede man spørgsmålet om, i hvilket omfang en embedsmand kunne forpligte staten eller ikke forpligte staten. Der blev dengang afgivet to udtalelser til brug for statsrevisorerne, en udtalelse fra professor Max Sørensen og en udtalelse fra professor Ross, og som det vil erindres fra folketingsdebatten herom, kom de til forskellige opfattelser vedrørende disse spørgsmål, idet professor Ross nærmest kom til den opfattelse, at der ikke kunne blive tale om forpligtelse for staten, mens professor Max Sørensen ville anerkende det i et vist omfang. Der er altså også juridisk usikkerhed på området.

Hertil kommer så yderligere, at der er sket ændringer i det system, som vi havde på daværende tidspunkt, idet man nu har indført det såkaldte rammebevillingssystem, og dette rammebevillingssystem medfører jo mulighed for en vis dispositionsret inden for rammerne. Men i hvilket omfang der eksisterer en sådan dispositionsret, er et vanskeligt og diskutabelt spørgsmål, som